

LBRIS

We know
books

OANA-DIANA MÖKESCH

Printul Bisericii

Editura **INK STORY**
Pucioasa, 2022

Capitolul 1

Mișcarea greoaie a pendulei, cu sunetul ei sinistru, îmi amintește că timpul meu pe această lume e limitat. Sunt obosită, foarte obosită, îmi doresc odihna, dar înainte ca pleoapele grele să-mi acopere ochii pentru totdeauna, reflectez încă o clipă la viața mea și realizez că aceasta tocmai s-a scurs! Nu mai pot rememora multe lucruri, în special locurile, poate chiar și timpul s-a deformat. Au rămas în schimb faptele și unele vorbe. Mi-a rămas în suflet doar ceea ce e important — esența existenței mele.

Privesc în gol și, cu ochii minții, încep să văd cum razele jucăușe de soare scaldă iedera tânără, ce îmbrăca pereții interiori ai curții, și se preling, împreună cu frunzele fragede, pe arcada palatului din strada Saint-Honoré. Simt lumină, căldură, iubire.

Pavelele mari de piatră lucioasă șerpuiesc printre tufele de trandafiri și arbuști ornamentali, formând alei de miresme încântătoare. Din iarba grasă răsar trei fântâni de piatră pentru păsărele și marea fântână ornamentală, ce tronase în centrul lor, păzită de serafimi de marmură. Raiul copilăriei mele, așa cum îl revăd, ca prin vis, de fiecare dată când inima mea

invocă nostalgia acelor vremuri fericite și nevinovate.

Curtea, ce îmi părea o lume întreagă pe atunci, era mărginită în dreapta de un zid înalt, în care erau săpate două porți, ce făceau posibilă trecerea în grădina palatului alăturat – locuința bunei marchize, cum o numeam eu pe vremuri. O poartă se afla la începutul peretelui, cealaltă chiar la capătul acestuia și, deși nici una dintre ele nu era închisă vreodată, nu aveam voie să o folosesc decât pe prima.

Marchiza de Aubegues era văduvă și locuia împreună cu fiul său, Loredan, tovarășul meu de joacă. Eram mici și neastâmpărați. Nu o dată ne-am juit nasurile, încercând să prindem vrăbiuțele venite să se scalde sau ne-am udat până la piele, căzând în apă, încercând să ne menținem echilibrul în aceeași poziție ca cea a serafimilor sculptați. Mamele noastre ne dojeneau, dar nu aveau cap cu noi. În mod ciudat, cele două nu-și vorbeau deloc, dar noi, copiii, frecventam în voie ambele palate. Grădinile noastre erau una, eu și Loredan zburdam pe tot întinsul lor, trecând zilnic prin porțiță, de nenumărate ori.

Chiar dacă cealaltă trecere ne era interzisă, curiozitatea a învins. Într-o zi, ținându-ne de mână, cu respirația întretăiată, am trecut prin cea de-a doua poartă din zid. Am nimerit într-un fel de chioșc ce se afla în fundul curții marchizei. Până atunci nu mai văzusem construcția decât din exterior. Pe interior, spre surprinderea noastră, locul arăta a budoar.

Firește că am fost prinși și pedepsiți amândoi. Tatăl meu, domnul Roland Daquin, baron de Tursas, care în general mă lăsa să-mi fac toate voile și să mă maimuțăresc în orice chip doream, în ciuda dezaprobărilor discrete ale mamei, a fost extrem de furios că încălcasem, se pare, singura regulă ce mi-o impusese. Mama, ce obișnuia să fie mai strictă cu privire la comportamentul meu de domnișoară în devenire, s-a

arătat tristă la aflarea faptei mele. Poate pentru că nu mă certase, dar ceva îmi spunea că nu eu eram cauza mâhnirii sale.

Copilărie dulce, fericită și inocentă, cum m-aș mai întoarce la pieptul tău plin de alinare, la zâmbetul mândru al tatei, atunci când făceam o năzbâtie nouă, la mângâierile blânde ale mamei din fiecare dimineață și la legănatul pe genunchii bunei mele doici, Delphine...

Aceasta a fost cea care m-a purtat pe brațele sale vânjoase, dar iubitoare, până ce am devenit prea grea pentru a mă mai ridica.

Mama... De puține, mult prea puține ori, am fost luată în brațe de frumoasa și chinuita mea mamă. Dorința obsesivă a tatei de a avea un fiu, a torturat-o ani de-a rândul.

Am fost primul lor copil și am venit pe lume în anul Domnului 1575, la scurt timp după uniunea creștinească a celor doi, spre marea satisfacție a tatălui meu, ce nu s-a arătat nemulțumit de faptul că m-am născut fată, căci întrezărea o familie numeroasă la orizont. Nu s-a înșelat, nu tocmai... Un an mai târziu s-a născut și fiul a cărui menire era să ducă mai departe numele de Daquin, devenind astfel următorul baron de Tursas, moștenitor a fabuloasei averi ce aparține familiei.

Făcând abstracție, pentru moment, de zestrea princiară a mamei, bunicul meu patern, Robert de Tursas, a fost un adevărat om de război care și-a pus sângele și spada la dispoziția regelui Francisc I, împotriva marelui său dușman, Carol Quintul. Pentru serviciile sale deosebite, baronul a fost răsplătit regește, depășind în avuții mulți nobili, cu titluri mai înalte decât al său.

Baronul de Tursas, războinic desăvârșit, a fost

dezamăgit că unicul său fiu, Roland, habar nu avea cum să-și prindă pumnalul la centură și abia era capabil să țină spada în mână. Totuși, bătrânul nu și-a pierdut speranța, privind spre generația următoare și rugându-se ca nepotul său să-i moștenească încheieturile de fier, agilitatea și talentul militar. Nu a apucat să vadă dacă visul i se va îndeplini sau nu, s-a stins înainte să primească, de drept, apelativul de bunic.

Noul baron de Tursas, Roland, tatăl meu, se ghida după cu totul alte principii. Un tip mult mai pașnic, visa un fiu cu totul diferit decât războinicul închipuit de bătrânul om de arme, unul care să gestioneze și să înmulțească averea familiei.

Roland de Daquin nu știa să se pună în gardă și nici să pareze o lovitură, în schimb, era un excelent administrator și speculator, talentul său fiind acela de a face bani. Moșiile și pădurile deținute se tot înmulțeau. A reușit să tripleze moștenirea primită de la tatăl său, deloc de neglijat de altfel. Secretul îi era unul simplu, înțelesese ceva ce, din perspectiva altor nobili era de neconceput: pentru ca domeniile sale să înflorească și să producă venituri consistente, era necesar ca și oamenii ce trăiesc pe acele domenii să ducă un trai bun. Nu e suficient să ceri, să pui taxe, nu poți lua de unde nu e. De aceea, uneori, trebuie să sprijini, să oferi și să stimulezi producția. Și așa a făcut, a construit și extins sate, a dăruit animale și semințe de soi bun, a asigurat pază în zonele bântuite de tâlhari. Oamenii erau mulțumiți, prosperau, iar veniturile baronului creșteau.

Pe la Curte, nu putea fi văzut prea des, datorită faptului că se ținea departe de jocurile politice, de putere și influență. Privilegiul de a sta departe de sforile trase din umbră și de tot ce reprezenta Curtea, era achitat prin aprovizionarea permanentă, cu armăsari din hergheliile proprii, Luvrul, trupele din Paris și, în

caz de nevoie, unele campanii militare.

Așadar, tata își dorea exact opusul a ceea ce visase fostul baron: un fiu care să-i calce pe urme, în stilul său tihnit, echilibrat și îmbelșugat de viață.

Soarta a dorit însă altfel. Cu spiritul unui bunic nerăbdător să pună în mâinile sale fragede garda spadei și cu un tată pregătit să-i întindă pana pentru socotit: frățiorul meu s-a născut mort.

Următoarele sarcini ale mamei au fost mult mai atent monitorizate de medicul casei și, astfel, a adus pe lume, în ani consecutivi, trei fetițe. În ciuda tuturor îngrijirilor, nici una dintre ele nu a apucat vârsta de un an. După aceea, încă patru sarcini au fost pierdute și ultima dintre ele, aproape că m-a lăsat fără mamă. Așadar, medicul i-a spus franc baronului că, dacă nu dorește cu tot-dinadinsul să rămână văduv, să nu-și mai forțeze soția să-i nască un fiu.

Din fericire, tata a înțeles că nu se poate și nebunia s-a oprit. Eu îmi vedeam în continuare de fericirea mea de copil și nu realizam gravitatea lucrurilor.

Învățasem să călăresc de micuță și, fiind înaltă, mă descurcam cu aproape orice armăsar. Îmi provocam mereu tovarășul de joacă la întreceri imposibile, cum ar fi eterna cursă până la Orléans. Dispăream, fără să cerem voie cuiva, o luam prin poarta Eufer și goneam de nebuni. Nu ajungeam niciodată la destinație, căci ținta era imposibil de atins din pricina distanței mult prea mari. Ne întorceam acasă prăfuiți, înfomețați și ruși de oboseală, dar cu suficientă energie încât să ne certăm tot drumul cine a galopat mai repede sau care armăsar a parcurs cu câțiva metri mai mult decât celălalt.

Datorită stilului de viață retras al familiilor noastre, participam rar la evenimente, astfel că nu ne era dat să întâlnim prea mulți oameni. În lumea noastră mică, Loredan era cel mai bun prieten al meu și rival în toate. Îl simțeam ca pe un frate, totuși, cândva, mă obișnuisem

cu ideea că, atunci când vom crește, ne vom căsători, în ciuda faptului că era mai mic decât mine cu câțiva ani.

Mă obișnuisem, dar de unde pornise această convingere? Cred că tocmai de la părintele meu. Mi-a spus în treacăt sau poate a insistat asupra acestui aspect? Negura anilor a întunecat acest detaliu, în schimb, îmi amintesc perfect seara fatidică în care tatăl meu i-a comunicat jumătății sale ideea pe care o nutrea.

Cu obraji în flăcări, mama, cea care întreaga viață s-a străduit să-și mulțumească soțul în tot și în toate, chiar și atunci când își punea viața în pericol, a spus ferm:

— Nu!

Bineînțeles că domnul Daquin nu a renunțat așa ușor. A pus pe tavă toate argumentele, care, din punctul lui de vedere, erau imbatabile: fiica lor devenea marchiză, averile se uneau, băiatul era isteț și, bine îndrumat, ar fi putut gestiona bine avuțiile, iar acestea nu s-ar pierde în viitor, copiii se plac și alte câte și mai câte.

Lividă, mama le-a ascultat cu răbdare, după care a rostit rar și apăsător:

— Niciodată!

Baronul și-a ieșit din fire și, strigând, a acuzat-o pe soția sa că va fi motivul pentru care numele familiei lor se va stinge și fata va rămâne nemăritată sau, poate chiar mai rău, își va alege drept soț vreun pierde-vară, un aventurier fără minte, un băiat fără nume sau avere, un soț ce o va trata rău, va risipi averea, va târî numele lor în noroi și pe fiica lor în mizerie. Văzând-o de neînduplecat pe mereu supusa lui soție, cu un glas cavernos, l-am auzit zicând:

— Până la urmă, nici nu am nevoie de acordul tău!

Atunci, privirea ei limpede l-a ațintit și, cu un calm înfricoșător, i-a replicat:

— Această infamie nu va avea loc! Decât să i-o dau

lui Loredan, prefer să o înec în Sena!

Nu îmi era clar de ce era o infamie să mă căsătoresc cu bunul meu prieten, dar știam că se întâmplase ceva nemaivăzut: blânda mea mamă și-a impus voința asupra soțului său care, furios, își înghițea cuvintele, căci nu a mai îndrăznit să riposteze în vreun fel.

Nu am înțeles ce se întâmplase. Știam că între baroneasă și marchiză exista o tensiune și, deși vecine, nu schimbau o vorbă. Era evident, din răceala pe care o afișa față de el, că antipatia mamei se extindea și asupra lui Loredan, pe care-l tolera, se pare, doar de dragul meu. Nu se purta urât și totuși, sclipirea de gheață din privirea ei veșnic senină, pe care o avea numai atunci când îl zărea pe băiat, mă ducea cu gândul la ură.

Imediat după confruntarea părinților mei, atitudinea tatei față de mine s-a schimbat brusc. Nu a început să mă trateze rău, doar că nu îmi mai permitea să fiu aceeași floare sălbatică de până atunci. Trebuia să devin o domniță în adevăratul sens al cuvântului, una care să atragă cereri în căsătorie cât mai avantajoase, și asta cât mai curând, că doar aveam deja treisprezece ani și nu eram promisă nimănui. Baronul îmi repeta mereu că m-a lăsat liberă numai pentru că a considerat alianța cu Loredan ca și aranjată, dar grație mamei, și sublinia acest aspect mereu, va trebui să-mi găsesc un alt soț, care să fie cel puțin marchiz. El spera că, prin rugăminți, eu aș fi putut să o înduplec să se răzgândească cu privire la hotărârea luată. Mă temeam de acest subiect, din pricina amenințărilor ei, conform cărora ar fi preferat să mă înec în Sena decât să mă vadă căsătorită cu Loredan. Știam că nu era nicio șansă ca dorința tatei să se îndeplinească.

Eram prinsă între ei, chinată cu lecții de conduită, etichetă, dans, mers, ținută, conversație. Eu tânjeam după cățărutul în copaci, dar nu mai aveam voie decât să-i privesc de la fereastră, în timp ce țeseam, iar spiritul

meu se frângea, tot mai mult, cu fiecare împunsătură a acului.

Cât de dor îmi era să-mi tăvălesc rochiile scumpe, încărcate de panglici mătăsoase, prin noroi, împreună cu Loredan...

Îl vedeam din ce în ce mai rar. Eram obligată să-mi exersez în permanență grația și feminitatea. În ceea ce-l privește pe el, de a doua zi, de când devenise clar că nu va exista o căsătorie între noi doi, mama lui i-a adus un antrenor și un profesor de scrimă. Aparent, bunul meu prieten era împins spre cariera armelor și puștiul timid, ce-mi dădea ascultare în toate ideile nebunești care ne băgau mereu în bucluc, s-a văzut nevoit să îmbrățișeze disciplina militară.

Reușeam totuși să ne întâlnim, din când în când. Nu ni se mai permitea să rămânem singuri o clipă. Eram în permanență păziți de ochii vigilenți ai Delphinei. Și, când te gândești că, numai cu puțină vreme în urmă, dormeam împreună în căsuța din copac...

Anii au trecut, noi am crescut, ne-am transformat, ne-am îndepărtat ușor, ușor unul de altul. Cu toate acestea, ne-am păstrat locul special din sufletul celuilalt.

Curând, Loredan a început să frecventeze Curtea. Până la urmă, era Marchizul de Aubegues. Odată cu această schimbare, s-au mai produs altele două. Reverențele prietenului meu, în fața mamei, au devenit stânjenitor de umile, pline de o adorație pe care nu o înțelegeam. În același timp, ochii ei de cristal au început să-l privească cu îngăduință, reducând din răceala de până atunci.

Capitolul 2

Scandaluri, comploturi, intrigi și controverse. Parisul nu a dus niciodată lipsă de așa ceva. Și totuși, din acest amalgam de pur și infam, bun și rău, seniori, gentilomi și tâlhari, doamne respectabile, fete neprihănite și femei vulgare, trei nume ieșeau mereu la suprafață, de fiecare dată când se rememorau cele mai interesante picanterii. Trei persoane extrem de controversate, trei năpaste, iar una dintre ele era chiar năpasta ce avea să îmi marcheze viața. Avea să își lase blazonul, cu fierul înroșit în foc, direct pe sufletul meu, devastându-mi existența și pârjolindu-mi întreaga ființă.

Când lumea mea a început să o ia la vale, prăbușindu-se ca un castel din cărți de joc, doi dintre ei dispăruseră din peisajul parizian de ani buni, rămânând doar... el.

Totuși, cu vreo cinci ani în urmă, puteau fi zăriți toți trei, în cercurile înaltei societăți. Nu erau prieteni, însă erau de vârste apropiate și dețineau același tip de frumusețe infernală și de personalitate îngrozitoare, de parcă ar fi fost personificările celor trei capete ale lui

Cerber.

Primul, Don Carlos, apăruse de nicăieri, nimeni nu îi cunoștea numele complet sau titlul pe care îl deținea. Era învăluit într-un mister la fel de întunecat precum aura lui. Singurele lucruri certe despre el erau originea andaluză și faptul că avea trecere cam la toată nobilimea, inclusiv la Curte. Câte inimi frânte lăsase în urmă această frumusețe demonică, nu se știe. În acea perioadă, numele lui era pe buzele tuturor parizienilor. Îl văzusem și eu o dată, în carne și oase, la un turnir.

Aveam numai unsprezece ani pe atunci, dar farmecul copleșitor al acelei ființe irezistibile mă captivase. În cele din urmă, s-a căsătorit cu Clarabella, fiica unuia dintre cei mai bogați nobili. Povestea lor nu a fost însă una frumoasă, cu toate că pusese mâna pe cel mai râvnit burlac al momentului, nefiind vreo încântare a ochilor, tot ea fusese cea care și-a luat un amant. Mai mult decât atât, a și fugit cu noul iubit, alături de care a fost găsită moartă, la scurtă vreme de la dispariția inopinată. Căzuseră în mâinile tâlharilor. Nu a trecut mult și Don Carlos s-a evaporat din Paris. Plecarea i-a fost la fel de neașteptată și enigmatică precum i-a fost și sosirea — de parcă ar fi fost un înger al morții ce trecuse pe acolo doar pentru a colecta viața fetei ce-i devenise soție.

Cel de-al doilea cap al lui Cerber s-a întruchipat în Marchizul Rene, cunoscut astfel pentru că nimeni nu dorea să întineze amintirea preacinstiului său tată, alăturându-i numele de cel al fiului său. Rene era un depravat, căruia îi făcea o deosebită plăcere în a se scărda în mocirlă și în scandal după scandal. Era un cuceritor, iar natura se arătase generoasă cu el, sprijinindu-l cu o frumusețe aparte. Nu o făcea pentru că ar fi iubit femeile, nici măcar pentru plăcerea trupească, ci, pur și simplu, de dragul controverselor. Se distra atunci când aventurile lui deveneau publice și, cu cât mai răsunător

era numele amantei pe care o târa în rușine, cu atât era mai mulțumit. Terfelea numele bun al familiei sale cu o plăcere neînțeleasă și chiar alimenta uneori zvonurile conform cărora nici măcar nu ar fi fost copilul real al ilustrațiilor săi părinți. Gurile rele spuneau că mama lui l-ar fi cumpărat, pentru a nu-și dezamăgi soțul, atunci când născuse un copil mort și câte și mai câte. De ce făcea toate acestea, a rămas o taină pe care nimeni nu a reușit să o dezlege.

Și, în sfârșit, Bastian de Montmorency, fiu de duce, fustangiu din naștere și cel mai mare amarez pe care-l văzuse vreodată Parisul. El, spre deosebire de Rene, iubea femeia — ce e drept, în fiecare zi o alta. Era subjugat de frumusețea lor, până ce apuca să se înfrupte din carnea moale a doamnelor și domnișoarelor, apoi își pierdea total interesul față de ele. I se spunea Licorne, Unicornul, un nume pe care și-l dobândise pentru că era imposibil de prins în mrejele dragostei. La fel cum nimeni nu reușise să vadă aievea creatura mistică din legende, tot așa, nimeni nu credea că tânărul ar fi capabil să iubească cu adevărat..

Ca moștenitor al Casei de Montmorency, familia lui a sperat că se va potoli și se va așeza la casa lui, dar, deși ajunsese deja la vârsta de douăzeci și șapte de ani, nu trăda nicio intenție în acest sens. Aflat la capătul răbdării, ducele de Montmorency și-a confruntat fiul cu privire la stilul de viață haotic și escapadele nenumărate. La vârsta lui trebuia să aibă deja o soție, de aceea i-a impus să-și aleagă o mireasă, în cel mai scurt timp posibil. În caz contrar, aceasta urma să fie aleasă de către tată, dar de căsătorit, fiul tot trebuia să se căsătorească. Mariajul nu mai putea fi amânat.

Nu îmi fusese dat să știu, la vremea respectivă, ce demonstrație de încrâncenare avusese loc între cei doi, chiar înainte de petrecerea ducală. În mod fatidic, mă număram și eu printre invitați.